

Till lokalkommittéerna för kvinnornas opinionsmöten för fredens återställande.

Under den senaste tiden har centralkommittén fört underhandlingar med ledningen för kvinnornas fredsaktion i Norge och Danmark om fastställande av en dag för de nordiska kvinnomötena och för sin del föreslagit en söndag i slutet av april, närmast för att därigenom vinna anknytning till den internationella kvinnokongressen i Haag. Under dessa förhandlingar har det emellertid blivit klart, att man i våra grannländer hyser betänkligheter mot aktionens återupptagande, betänkligheter, som vi ej dela, men ej heller kunna övervinna.

Då centralkommittén såg sig nödsakad att uppskjuta mötena, förutsåg den icke, att uppskovet kunde bli ödesdigert för det intresse, varmed planen från början omfattades i våra grannland. Vi hade hoppats, att samma oförminskade iver för tankens realiserande, som från alla håll här i landet kommit oss till mötes, skulle allt fortfarande göra sig gällande även i Norge och Danmark.

Emellertid har detta tyvärr visat sig ej vara förhållandet. Det hopp vi i det längsta hyst, att underhandlingarna dock till sist skulle leda till ett gynnsamt resultat, har nu slutligt tillintetgjorts genom ett meddelande från ordföranden i den danska centralkommittén, att man i Danmark icke anser sig under nuvarande förhållanden kunna återupptaga arbetet.

I samma stund som ett av de nordiska länderna ställer sig utanför, måste vi till vår sorg säga oss, att hela saken strandat. Planen hade från början avsett ett gemensamt uppträdande av de tre nordiska ländernas kvinnor. Att aktionen icke bör fullföljas av ett eller två av länderna, då det tredje uteblir, därom äro de norska och svenska centralkommittéerna fullt ense.

Det återstår oss således endast att djupt beklaga, att de nordiska kvinnornas fredsaktion icke fått bliva en

verklighet. Den skulle ha visat, att kvinnorna i de tre nordiska länderna hade en enig och medveten uppfattning av vad de önska för Europa och för Norden. Den har åtminstone övertygat oss, att hos de nordiska kvinnorna finnes en gemensam vilja att förstå och uppskatta varandra.

Den försöksmobilisering av kvinnornas fredsvilja, som ägt rum, har skänkt oss även andra glädjande erfarenheter. Den har visat, att kvinnorna kunna i en stor idéns tjänst höja sig över de skrankor, som under vardagslivet hålla dem åtskilda. Vi äro också vissa, att det arbete och den tankegemenskap, som under denna tid förenat nordiska kvinnor, skall bära frukter för framtiden.

För vår personliga del anse vi det omöjligt att helt uppge tanken på att den organisation av kvinnliga krafter, som nu kommit till stånd, skulle kunna på ett eller annat sätt komma arbetet för fredens återställande till godo. I så gott som alla neutrala länder och till dels även i de krigförande söker man f. n. samla alla krafter, som vilja samverka att för framtiden trygga kulturfolken mot ett uppreparande av vad som nu sker. Centralkommittén vill för sin del hålla sig beredd att, om uppslag i denna riktning skulle framkomma, till vilka den anser att de svenska kvinnorna böra ansluta sig, åter träda i spetsen för en fredsaktion, möjligen i förändrad form och på bredare grundval.

Till sist vilja vi uttala vårt hjärtliga tack till alla de lokalkommittéer och enskilda kvinnor, som nedlagt så mycken omsorg och kärlek på den nu strandade planen, som så villigt åtagit sig ansvar och arbete, i hopp att deras ansträngningar skulle medverka till fredsviljans och den goda viljans seger på jorden.

Stockholm den 12 april 1915.

På centralkommitténs uppdrag

ORDFÖRANDEN.